

החל מלאקאן הפסיכואנליזה מציבה את ההשארה שהמקרה הקליני האמיתי הוא זה שכותב הסובייקט עצמו בהתבסס על התנסותו. סיפור המקרה האמיתי איננו הוא אשר הפסיכואנליטיקאי מנסח על האנליזנט שלו, אלא ההוא שהאנליזנט מנסח מהחיים שלו וש ממנו הוא מפיץ אפקטים של סגנון בהתנסות האנליטית עצמה. זה מה שפרויד עשה עם פשר החלומות שלו. הודות מנגנון הפאס אנו יכולים ללכת בצמוד לפרויד. הפסיכואנליטיקאי חייב קודם כל לכתוב את החיים שלו עצמו, כתיבה שבסופו של דבר מצמצמת לשימוש במתימות של לאקאן. כאן שוב, אנו מוצאים את פרויד והזריקה לאירמה, מתימה אמיתית. מתימות אלו יעילות רק במידה שהמסמנים של הסובייקט מהוברים שם. המסמנים של הסובייקט נמצאים במקום של האחר, קודם כל חייבים לשחרר אותם. עבור הסובייקט הנורוטי האחר קיים, בתחילת הריפוי. הוא אפילו על העליונה. המאמץ של הריפוי האנליטי הוא דווקא, מעבר לאדיפוס, להכות אותו באי-קיום. עדיין יש להקיף את המשמעות. על מנת שבאמת יהיה נישול סובייקטיבי, נחוץ להבדיל בין מה ששייך למשלב הסמלי ובעצם למסמן-אדון S_1 , לבין מה זיקתו למשלב הממשי של ההתענגות הנרשמת על ידי $S(A)$. נחוץ גם לתפוס את מימד הבדיה הכרוך בכל סידור מסמני או, ליתר דיוק, לתפוס את מימד הסמבלנט בהידוק של הממשי.

ההתחייבות בהליך הפאס היא התנסות סובייקטיבית שכרוכה בהתנסות האנליטית מבלי שתהיה האנליזה עצמה. הוא מתגלה כזמן של ניסוח לוגי של הריפוי. זה הוא הזמן של ההוכחה, לא ללא סיכון, של ידע על ההתענגות המחוברת למסמנים הכי אינטימיים. במובן זה, התוצר שלו הוא מן האובייקטיוציה. ההתחייבות בהליך הפאס היא גם כרוכה בהתנסות האנליטית של האסכולה, במידה והוא גורם לאמת את הלוגיקה של העיבוד הסובייקטיבי על ידי אנליטיקאים אחרים. זה מניח שכל אחד מאלו הנוגעים בהליך יוכל לתת את דינו והגיונו. עבורי הפאס היה התנסות משמחת, קשורה להתלהבות שבמסירת הגילוי שלה, הידע הזעיר על אחר כבר מרוחק ממנו. המינוי כ- AE גורם אפקט ייחודי. אפקט של מועקה. המועקה הינה קשורה לחובה, לא של להיטיב לומר את היחס שלה להתענגות, אלא של להיטיב לומר – עם ההמצאה שזה מניח - את היחס הקליני, האפיסטמי והפוליטי בקרב הקהילה שלנו. המועקה היא הפתיחה של האקט, כפי שאמר לאחרונה ז'.א. מילר.

האנליזה הייתה ארוכה. היא נפרשה בשני קטעים. אנליזה ראשונה שנמשכה ארבע-עשרי שנה שנגמרה במבוי-סותם קשור לפירוש מסוים. במה שנוגע להעברה, אנליזה זאת מסומנת על ידי החותם של האימה ושל אינרציה פרטיקולארית שנדמה שמנציחה את התהליך. האנליזה השנייה שנמשכה ארבע שנים הייתה בסגנון לחלוטין שונה. מזהירה. הזמן שם מיהר בדחירה צוהלת, בזמן הצמצום למתימות וגילוי עמדת ההתענגות של הסובייקט.

הזמן הראשון: על האב ועל האידיאל שלו

ובכן, היא פונה לאנליטיקאי לפני הרבה זמן. הפניה לאנליטיקאי נכפת, כי היא יודעת מההכשרה הרפואית ופסיכיאטרית שמצד זה אין לצפות לידע כלשהו שיוכל לפתור את הכאב שלה. היא יודעת זאת באופן עוד יותר

כואב עכשיו שהידע שהשיגה בקץ כל השנים הללו של הכשרה נראה דל ומועט, כמעט ולא יעיל על מנת לתפוס זה אשר ממנו סובל הסובייטק המדבר. הבחירה של האנליטיקאי כפוף לקריטריונים מסויימים. חייבת להיות אישה עם כישורים וככזאת נחוץ שתהיה לה נקודת השקפה ייחודית על הסוגיה הנשית. האנליטיקאי לא צריך להיות רופא או פסיכיאטר בהכשרתו. ולבסוף, שם המשפחה והשם הפרטי של האנליטיקאי הם לא סתמיים עבורה. השם הפרטי הוא זה של אימה. שם המשפחה מרתק אותה בגלל סיבה שנותרת אטומה. זה מאפשר להדגיש מן ההתחלה את החשיבות שתהיה לאחר האימהי במהלך הריפוי בחיבורו לשאלה הנשית ולשאלת השם. האמירה שבהתחלה נאמרה לאנליטיקאי הוא פשוט ביותר: "היא רוצה להציל את הזוגיות". היא מצפה מהאנליזה ידע שיאפשר לה להשתחרר מ-bovarysme שמוביל אותה לחלומות, שכמוהם לעולם לא היו לה, הקשורים לגבר אחר ולא לבעלה. התלונה מערבת את הסובייקט עצמו, ביחס שלו אל הפרטנר של חיי האהבה. הפיתולים של התלונה עוברים מצד אחד לצד השני של הקשר. היא מתלוננת קודם כל על עצמה. אחר כך התלונות מועתקות אל הפרטנר בהתייחס לעמדתו החדשה כאב. מדובר בנקודה מבנית. מגוון האמירות של התלונה של הסובייקט ההיסטרי מוביל כל פעם ופעם אל האב, כמסומן על ידי החותם של החסך.

במקרה זה המתח של הפונקציה האבהית המגויסת עם הגעתו של הילד הראשון, הוא מה שטורף את הקלפים של קשר שנרקם במשך שנים רבות. לתלונה יש נימה של אכזבה במה שנוגע למימוש העמדה האבהית של הפרטנר. יש לציין שגבר מחשבותיה כבר אב והוא מגלם עבורה פיגורה של אב שמחזיק טוב. קריטריון זה הוא מכריע אך איננו היחיד. כלל חיי האהבה שהיא חולקת עם הפרטנר שלה מושם תחת שאלה עד לתנאי בחירת האובייקט. מה שחיבר אותם הוא הרפואה, מתחילת הלימודים. קריאת המסמן 'רופא' פותחת את קופסת הפנדורה של ההיסטוריה שלה ומביאה אותה לבחון את הקשרים שלה כולם. דרך המלך שתאפשר לה לתפוס את יחסה לרפואה ולטיפול היא הדרך האבהית. בהדרגה היא תקלוט את העמדה המרכזית שתפס אביה עבורה. נכה מלחמה קשה, עם בעיות אורטופדיות בולטות, אביה מגלם עבורה פיגורה הרואית שהמלחמה שברה בתנופתה.

ההתמסרות המתמשכת שלה לטיפול בו, במשך תקופת הילדות וההתבגרות שלה.

נתנה בה את חותמת תהום מתן טיפול מאז.

כבר מאז היותה קטנה ידעה שתהיה רופאה. זה יהיה זה ושום דבר אחר.

במשך זמן ממושך היה לה את הרעיון שהיא תרפא את הכי פגועים וזקוקים.

היא תהיה אלברט שווייצר נוסף: הוא שלא היה לו דבר, הוא שנתן.

עבורה הוא היה יסוד-סמל לנתינה, במילים אחרות, דמות של אהבה.

להיות רופאה לחסרי האונים ביותר.

להיות אלברט שווייצר נוסף, היא הזדהות עם גבר מסורס ('l'homme cha'tre').

כך יכלה להיות רוסיה לא מוגדרת של זו שאינה מסורה לאהבת האלוהים, האב.

איך סימנה מכונת הלא מודע שם זה?, אלברט שווייצר?

זה מה שהאנליזה תחשוף עם התקדמותה, לגבי מה שהיוו זיכרונות מסך לסובייקט.

השם-אלברט שווייצר, ניקשר לזיכרון מסך בבית הכפר של הרופא המפורסם.

בנוסף, כפר זה ממוקם רק מרחק קצר של קילומטרים מהמקום בו אביה נפצע.
מעטה ואילך, שווייצר יתקשר אצלה באופן מכריע לאב.
זיכרון המסך, ממקם את האב ואת הסובייקט בסצנה הבאה: במהלך התקף שיעול שגרם לה לבלוע את לשונה. אביה הציל אותה על ידי כך שהכניס אל פיה את אצבעו כדי שתוכל טוב יותר לנשום והיא נשכה את האצבע.
המחווה האבהית שהצילה אותה מקובעת עברה.
כאשר נכנסה לאנגליזה כדי "להציל" את יחסיה עם בן זוגה. היא בחנה באופן מתמשך את הדרך בה, - "להציל" ארגן את חייה. עם זה בבחירות האהבה שלה, עם בבחירותיה המקצועיות.
"להציל", נחשף באופן זה, כמבוסס על אהבת האב ועל ההזדהות הזכרית עם ד"ר שווייצר, קשורה עם הזדהות נוספת, אשר נלקחה ממסמן הורי- "חייל".
הזדהות שנייה זו, זוהתה במדויק, על בסיס השימוש במטאפורות צבאיות והילה של מנצחים. כאשר אחד אינו מוותר בפני מצוקה או פגע.
ההחלטה המוקדמת- ל "מתן טיפול", מתקשרת לנצנוץ התקווה הפאלית המוקדמת לא פחות.
תקווה אשר כוננה בעבור הוריה בעודה משחררת אח סובל בוגר ממנה מעמדה זו.
הניצחון הפאלי של הילדה הקטנה התרחש כלפי חוץ על רקע כאב בלתי נסבל.
העמדה הזו הפכה אותה לאנדורגינס מיני כלפי חוץ. במידה מסוימת אנורקטית, מעוכבת על ידי גוף שלא התאים לה.
עצבות ודאגה היו פעמים רבות המטען שלה, אבל הן קוזזו על ידי פעילות בלתי פוסקת.
בעוד הנתיב האבהי היה דרך המלך להבנת היחס שלה, למתן טיפול, הנתיב האחר אשר פעל באופן יסודי צריך להילקח בחשבון אף הוא.
הנתיב האימהי- זה מחזיר לנקודה אותה העלה לאקאן לגבי היסטריה.
אהבה לאב מבנה היסטריה, ההתענגות האימהית, מערערת מבנה זה.
אנחנו יכולים לאמר התענגות או איווי ביחס לרגעים שונים בהוראתו של לאקאן.
הבעיה במבנה הנמצאת בשאלה נוגעת לעובדה שההנאה של האם לא הייתה האב.
האב מופיע כאן רק כמכשיר (of a mode de jouir) אשר אינו מייצג אותו.
זה לא אומר לגביו מה הוא כ-אב.
ההתענגות האימהית היא מעבר לכל מה שהאב יכול לתת לו משמעות באמצעות המסמנים (effects de significant)
. ישנו באמת מעבר להתענגות פאלית.

האניגמה לגבי הילד נמצאת במה שנמצא בטלוי זה מעבר לאב.

מרי הלן ברוס העלתה את השאלה לגבי החורבן האימהי, אני מציעה שהאם כאישה יוצרת חורבן בבנותיה - , produces a ravage among her daughters, אבל גם בעלת השפעות על בניה.

זאת בעיה מבנית הנצפית בעיקר בהיסטוריה. כמובן החורבן יכול להיות מאומץ באופן פחות או יותר

מובחן. זה תלוי בשיח שבו האם משויימת במעבר לפאלוס.

במקרה זה-היא יכולה לנסח את זה כדיכאון.

הסימפטום נוצר באדם על מנת למסור את "החולי" שלו כלפי משמעויות פאליות. לא לרצות לדעת מה

התענגות נשית היא, הם מתרוקנים על ידי "יותר מדי" התענגות גברית. זה אם כן הקושי.

רגע שני- האם והתענגות שלה

האנליזה של הסובייקט הביאה באופן תהליכי את ההפרעה של האם. (mode de jouir)

האם הייתה רוב הזמן כדיכאון כבר מאז היות הסובייקטית פעוטה, היא תמיד הצהירה על רעיונות ההתאבדות שלה, רעיונות אשר העלו את דבר מותה או את מותה הקרב.

לעיתים באופן אסוציאטיבי היא כללה את בתה בתמונה.

אופן זה של קיום, היה באופן כלשהו מוצדק, על ידי מה שהאנליזנטית ידעה על ילדותה של אמה, אשר נצבעה באבל ובנטישה.

חיים מלאי כאב אלו, הצמיחו בליבה של האנליזנטית, חמלה ללא גבול.

חמלה שהקיפה אותה עד לחוסר אפשרות לשאת.

היא ראתה מאוד מוקדם, שאביה אל אף איכויותיו, אינו מצליח להפריד אותה מהישאבות לתוך זה.

האב במיקומו כאימפוטנטי או כאדון מסורס, הופיע באופן זה באופן הרמוני עם אידיאליזציה של האדיפלי.

עד כמה המסירות, למתן טיפול נתמכה על ידי שאיבה זאת, במקרה זה, קשה להעלות על הדעת.

בהזדמנות זו זה מובנה מסביב לעמדה של התענגות. התענגות אשר נמצאת בדחף המוות.

זה מחויב שהיא תציל את אימה מהשאיבה.

המסמן-"להציל", הובן באנליזה הראשונה כסימן לאהבה.

זה ניתמך על ידי הזדהות גברית. זה ניצפה רק ברמת הדחף, מה שלא פורש זה מה שסבב סביב ההתענגות של האחר האימהי.

עניין זה לא פורש עם מה שהאנליזה המשיכה להעלות –חשיבות האקלים האורלי, בעקבות בחינת

האילמות והאנורקסיה.

פנטזיה קניבליסטית ביחס לאחר הגיחה, במסגרת "זה שנאכל על ידי האחר". זה היה בזמן זה שהאנליזה הראשונה פסקה.

פרשנות ברוטאלית ולא אקיווקית הגיעה מהאנליסט ושמה את האנליזנטית במעצר בית של דיכאון והמוות כשכן.

כנגד זה היא לחמה כל חייה. זה גרם לה לנוס על נפשה מחדרו של האנליטיקאי שלה תחת תחושה של טרור אבסולוטי.

האנליטיקאי גולם בהעברה כדמות רודפנית של קשריה לאחר.

למרות רצונה להתענגות, נחרצות התפנית הטרנספארילית נדונה, עם זאת, זה הוביל להתאיימותה

של עבודת הלא מודע והביא את האנליזנטית להכרה שעבודת האנליזה הסתיימה.

הרצף הזה הודגש על ידי חלום שנצטרך מחוץ לאנליזה ואשר על כן לא פורש.

חלום זה סיפק לה את הוודאות להחלטה להפסיק את האנליזה ויציאה מהעמדה האימהית.

החלום הציב את האנליטיקאית את אם האנליטיקאית ואת האנליזנטית.

האנליטיקאית רדופה על ידי אימה, היססה אם להציג אותה (את אימה), לאנליזנטית.

בהיותה ללא פחד האחרת רצתה מאוד להכיר אותה.

היא גילתה דמות של קרטון מגעילה ומגוחכת עטויה מכף רגל ועד ראש בשחור.

דמות זו היא דמות מאופרה שהיא זיהתה מיד כזו של **מלכת הלילה**.

בדיעבד, מלכת הלילה אשר לקוחה מדמויות של מוצרט מהמאה השמונה עשרה. מגולמת כאישה

בהיסטוריה של האנליזנטית, היא פיקציה טהורה.

הפענוח של ההתענגות בנשיות האימהית הינו למעשה הפענוח של הסוביקט בעמדה הנשית.

הזמן השלישי: המעבר לפנטזמה

לאחר מעט יותר משנה, הסובייקט נחפזת שוב לאנליטיקאי. בפעם הזאת גבר, בהכרח גבר. היא פונה אליו ברגע מכאיב, רגע בו מתערערת עמדתה הפנטזמטית שלה בזוגיות עם הפרטנר שלה. הפרטנר הזה, גבר מחשבותיה של תחילת האנליזה, נעשה לגבר חייה מזה כבר הרבה זמן. מן העובדה שמלכתחילה אנליזה זו התרכזה בעמדה הפנטזמטית, אנליזה שנייה זאת תהיה אנליזה מעבר לאדיפוס. היא תתחיל מנקודת הודאות שהופקה מ'מלכת הלילה' ואשר נשארה בהשעיה. מסמן זה 'מלכת הלילה' הוא השם של ההתענגות שהיא משייכת לעמדה האימהית שאימה עליה כל כך הרבה שנים. עבור האנליזנטית זה הרגע לקרוא מחדש את כל מסמני ההיסטוריה שלה. קודם כל אמה שממנה היא לקחה את אופן ההתענגות המטריד דרך החזרה לאמירות על המוות. היא נזכרה במשחק המועדף של אמה בילדותה: ללבוש את בגדי האבל שתמיד לבשה הסבתא שלה מצד האב. הסבתא ריתקה את הילדות של אם זאת. מיוחס לסבתא את כישלון הנישואין של הוריה. ובכך, הסבתא אסרה על בנה ועל אשתו לסגור את דלת החדר שלהם בלילה. כך היא מלכה על הקשר המיני של הזוג, דרך האיסור. מלכת הלילה לבשה את סחבות מוות, אלו

שהיא לעולם לא עזבה כל חייה. שיום זה של ההתענגות האימהית, מעבר להתענגות הפאלית, על ידי המסמן מלכת הלילה הוכפל על ידי מלכת המוות בפירוש של האנליטיקאי.

הפריסה של $S(A/)$ החל מהשיום הראשון של המעבר להתענגות הפאלית, הייתה התנאי לעדכון הדקדוק הדחפי. אז, המסמן 'להציל' הושם במבחן של הקריאה הליטרלית של הטקסט של זיכרון-המסך. כך המחזה האבהי שמציל ניקרא בצורה אחרת, כ-'לגרום להינשך על ידי האחר'. מה נותר מה"אני" במישור הדחפי? נותר: אני נושך (Je mords). אני נושך מיד ניקרא באקיווק המסמני 'אני מת' (Je mort). בקביעה, שמסיימת רגע זה, מלכת הלילה אני נושך-מת מופיעות עבורה כשתי הפנים של מדליה, זאת של אופן התענגות. קביעה זו שעשעה אותה כי רומזת למסגרת הסמלית המגולמת במדליה של אותה התענגות. המדליה מיד מובילה אותה לאב, שזכה במדליות בגלל אומץ ליבו במלחמה. עכשיו נפתחת הדרך להביא לאור את המסמן-אדון ששולט על חייה. הוא יוסק מההיסטוריה האבהית שתוביל אותה לחשוב ברגע מסוים שאין לה שורשים, אין לה אף ארץ, כפי שאומרים. ובכן, ההיסטוריה של משפחתה נדנדה אותה ממדינה אחת לאחרת. אז, היא תדע שארץ בחירתה היחידה היא המאה ה-XVIII הצרפתית: מאה האורות, תקופת-ההשכלה. היא תספר על תשוקתה, החל מהשנים הראשונות של ההתבגרות, לטייל לבדה בגינה של הארמון ב-Versailles. "ורסיי הוא הכפר של המלך לשמש", אומר האנליטיקאי כדרך הגב. היא ממשיכה ומוסיפה שורסיי הוא המקום המסומן על ידה כמקום בו אביה קיבל את לגיון-הכבוד כאשר היא הייתה קטנה. לגיון-הכבוד זה הוא האות של האב, של אב שהיא חשבה כבאמת גדול עד החבלה בסוף המלחמה. לפני המלחמה, החיים שלו היו קשורים במשך שני דורות למדינה שהסמל שלה שנבחר על ידי הסובייקט בילדותו, היה השמש. האב עצמו בבלונד שלו, הי מוקף בהילה.

המלך לשמש, אות של האב המת, פשוט מתהבר עם מלכת הלילה בבינארי מסמן. עבודת הצמצום של משמעויות עצומות לניגוד מסמני, מדהימה בפשטותה. המלך לשמש-מלכת הלילה הם המסמנים הסיגוריים של המתימות שלאקאן מכנה $S(A/)$ ו- S_1 . בידודם נבע מהפרדה ההדרגתית בין זה שנוגע לסמלי לבין זה שנוגע לממשי. אני רוצה לעצור כאן ואתייחס בהמשך לסטאטוס של מסמנים אלו.

האם לא ניתן לומר שניגוד מסמן זה הוא בעצם S_1-S_2 שסופג את כל המשמעויות ושביחס אליו הסובייקט השסוע מגיע להיות מיוצג? $S/$ מיוצג על ידי מלך לשמש מול מלכת הלילה ולהפך, יוביל לאפקט סובייקטיבי סופי. אנו יכולים לתת לו ערך של הזדהות. זה מביא לומר: זה מה שאני תמיד הייתי. שימו לב שהבינארי מכניס הבדל בין עצמי לבין עצמי – העצמי מלך לשמש או העצמי מלכת הלילה – והוא שומר על השיסוע הסובייקטיבי.

עוד יותר, האם לא יכולים אנו לומר שמלך לשמש-מלכת הלילה הוא גוש מסמני אחד ויחיד שנכתב באופן מטפורי?

מלך שמש
מלכת לילה

ההכללה של התפקוד המושגי של האדיפוס הפרוידיאני שז'אק-אלאן מילר פיתח ב"סיבה והסכמה", מאפשרת לכתוב:

$$\frac{F}{M} = \frac{A}{J}$$

המטאפורה
מלך שמש
מלכת לילה

תהיה זאת הכתיבה של ההפרדה של האחר מההתענגות, ההתענגות כאסורה, תמיד אבודה למי שמדבר, ככזה. הסטאטוס של הסובייקט "הוא הקן, הוא החור", כפי שאומר לאקאן, שמפריד את האחר מההתענגות. אנו יודעים שההחלפה של ההתענגות על ידי האחר של המסמן איננה מושלמת, שלא כל ההתענגות עברה למסמן. יש שארית a . זה נכתב:

$$\frac{A}{J} - (a)$$

האובייקט a איננו מסמן, איננו איבר במכלול המסמנים (A) אך בכל אופן הוא חלק ממנו. במקרה זה, העדכון של הדקדוק הדחפי המהובר למסמן *ללכת הלילה*, מעבר לערכים הפאליים שהוא אמור לכסות, הוא התוצר של מאמץ של החלפה למסמן, שם היכן לא היה דבר משויים. הוא גם מראה כיצד האובייקט a נמצא אצל ה- A ושההתענגות קשורה אליו. במידה והאובייקט מוחלף במסמן, במידה והוא נלקד, נחשפת האינקונסיסטנטיות של ה- A . היחסים של a זה עם ה- A , זה מה שז'אק-אלאן מילר, בהמשך ללאקאן, ניסח תחת השם אקסטימיות.

ובסוף ומעל הכל, האם לא ניתן לומר שאותו בינארי מסמני, מופק מריבוי משמעויות ומערכן, מהווה נקודת חזרה-לכיוון-הפוך (rebroussement) מהפענוח אל הצפנה? זה כבר לא ניתן יותר לפענוח. נקודת חזרה-לאחור עושה מהמבנה הזה, באמת מכשיר. היא הצפנה, שם של סימפטום. סימפטום זה, מכווץ עד קצהו, מופרד משרשרת המסמנים, הוא זה אשר איתו הסובייקט מצפין מה שלא ניתן לפענוח אצל ה- $S(A)$. הוא "מכשר" [מלשון מכשיר] את התענגות הדיבור מלפני השפה של הסובייקט עם אחר שהוא כבר לא יותר ה-אחר הקונסיסטנטי של הפנטזמה, שמדמיינים כמי שאוחז את ההתענגות. אחר חדש זה יהיה ה-אחר של האינקונסיסטנטיות.

במובן מסוים, האם לא נוכל לומר שהמסלול האנליטי מאפשר לעבור מ

$$\frac{A}{J} - (a) \text{ to } \frac{A}{J}$$

במידה וההתענגות מוצפנת?

ברגע שמסיגים את הנקודה הזאת, היא חושפת משחק הבדיות בו נרשם היחס ל-אחר. משחק הבדיות הוא זה שמכסה על העדר של היחס המיני ולא חושף אלא האין-יחס.

ואחר כך?

מה יש ברגע שהבדיה נחצתה? ראשית, ישנו הרעיון שהבדיה חושפת את ההוויה שלה כבדיה. זה לא כורך ייאוש, אף לא ציניות. זה רק מגלה את טיבם של הסמבלנטים. זה מאפשר גם להתעניין בסוג זה של סמבלנטים. אין דבר יקר יותר. הם נותנים שם, שם תמיד ארעי, לממשי שנימצא במשחק. לומר שהם סמבלנטים, מביא לתפוס שמסמנים-אדון הם יקרי ערך כסמבלנטים. ה'ינוס הנשי' זה לדעת היטב את חשיבותו של שימוש בסמבלנטים על מנת שלא ליפול בשימוש בציניות בכל האפקטים. נחוץ להתעניין בסמבלנטים שנוצרו על ידי הקהילה של אלו שחצו אותם. הם מכסים תהום, כפי שאומרת הצהרת האסכולה האחת בהתייחס לשם הפרטי של לאקאן במעמדו כאינדקס.

תרגום: מבל גרייבר עם שרי אדלשטיין

ישי בסוק רשם את הנוסחאות

Dominique Laurent, *Désidentification d'une femme*, La Cause freudienne N^o 47, Mars 2001

Disidentification of a Woman, Psychoanalytical Notebooks, Issue 8, 2002